

УДК 330.322:005.21:658

DOI: <https://doi.org/10.30838/EP.207.112-117>

Седіков Д.В.

доктор філософії з менеджменту

Одеський національний технологічний університет

Sedikov Denys

PhD in Management

Odesa National University of Technology

<https://orcid.org/0000-0001-7706-2881>

ІНСТИТУЦІЙНА АРХІТЕКТОНІКА УПРАВЛІННЯ ІНВЕСТИЦІЙНОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ ПІДПРИЄМСТВ

У статті розглянуто теоретико-методичні засади формування інституційної архітектури управління інвестиційною діяльністю підприємств в умовах трансформаційної економіки України. Визначено сутність інституційної архітектури як багаторівневої системи узгодження дій державних, фінансових та корпоративних інститутів, що забезпечує стійкість інвестиційного середовища. Проаналізовано сучасні тенденції інвестиційної активності у зерновому секторі, виокремлено чинники впливу на ефективність капіталовкладень, структуру джерел фінансування та роль державної підтримки. Запропоновано рекомендації щодо посилення інституційної узгодженості, розвитку цифрової інфраструктури, створення інвестиційних хабів та системи страхування ризиків. Доведено, що інституційна архітектура є базисом інноваційного розвитку й підвищення конкурентоспроможності національної економіки.

Ключові слова: інституційна архітектура, управління, інвестиції, привабливість, зерновий сектор, державна підтримка, цифровізація, стійкий розвиток.

INSTITUTIONAL ARCHITECTONICS OF MANAGEMENT OF INVESTMENT ACTIVITIES OF ENTERPRISES

The complexity of modern investment ecosystems demands a rethinking of how enterprises build institutional capacity for sustainable growth. In transitional economies, institutional architectonics can be viewed as a multidimensional framework that harmonizes state regulation, financial intermediation, and corporate strategy within a unified investment environment. This framework integrates both formal structures laws, incentives, and standards and informal drivers such as trust, reputation, and social capital. The coherence of these layers determines the resilience of the investment system and the efficiency of capital allocation.

In Ukraine, where geopolitical instability reshapes economic priorities, the need for adaptive institutional design is particularly urgent. Enterprises in the grain and agri-food sectors demonstrate how structural coordination between state programs, donor funds, and private initiatives can transform investment risks into development opportunities. The rise of regional investment hubs, digital monitoring systems, and public-private partnerships reflects a shift toward networked governance and transparent decision-making.

Institutional architectonics also emphasizes the strategic role of digital transformation. The integration of blockchain-based registries, online investment platforms, and AI-driven forecasting systems enables real-time monitoring of project efficiency and risk management. As a result, the investment process evolves from a static administrative procedure into a dynamic feedback system capable of learning and adaptation.

Ultimately, effective investment governance depends on the balance between institutional rigidity and flexibility. The architecture must be strong enough to provide predictability, yet agile enough to respond to shocks and innovations. By institutionalizing coordination, transparency, and accountability, enterprises reinforce not only their competitiveness but also the structural modernization of the national economy. Institutional architectonics thus emerges as both a management philosophy and a developmental imperative for post-war economic reconstruction and integration into the European investment space.

Keywords: institutional architecture, governance, investments, attractiveness, grain sector, state support, digitalization, sustainable development.

JEL classification: G31, M10, O16, D23, G30.

Постановка проблеми. В умовах глобальної конкуренції, динамічних трансформацій ринкового середовища питання формування ефективної системи управління інвестиційною діяльністю підприємств набуває особливого значення. Сучасна економіка характеризується високим рівнем невизначеності, вимагаючи від суб'єктів господарювання не лише гнучкості у прийнятті управлінських рішень, а й стійкої інституційної архітектури, здатної забезпечити стабільний інвестиційний розвиток. Інституційна архітектура управління інвестиціями охоплює комплекс формальних і неформальних правил, норм, організаційних структур, механізмів координації та контролю, що визначають логіку інвестиційних процесів на мікро- та макrorівнях. Відсутність збалансованої інституційної системи призводить до фрагментарності інвестиційних потоків, низького рівня залучення капіталу, слабкої інтеграції підприємств у глобальні виробничо-інноваційні ланцюги. Актуальність теми зумовлена необхідністю переосмислення традиційних підходів до управління інвестиційними процесами, впровадженням концепцій стійкого розвитку, цифрової трансформації та інституційної синергії між державними, корпоративними та ринковими структурами.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Наукові дослідження, присвячені інвестиційній діяльності, дедалі частіше охоплюють широкий спектр питань від теоретико-методологічних до практичних аспектів формування інноваційно орієнтованих моделей управління інвестиціями. Особливу увагу науковці приділяють питанням управління інвестиційною діяльністю, так, Л. Бушовська [1] розглядає це питання крізь призму забезпечення економічної безпеки, наголошуючи на необхідності вдосконалення теоретико-методичних аспектів управління інвестиційними процесами, подібного підходу дотримується Н. Замятіна [2]. О. Каут, С. Дунайчук [3], Сімкова Т., О. Байда [4] поряд із теоретичним обґрунтуванням сутності інвестиційної діяльності, акцентують увагу на пошуку шляхів підвищення її ефективності в умовах трансформаційної економіки. У працях О. Захаркіної [5] розкрито сучасні концепції управління підприємством у системі його інноваційної діяльності, що, на наш погляд, можуть бути екстрапольовані на сферу управління інвестиційною діяльністю, адже інвестиційні процеси виступають базисом інноваційного розвитку. Паралельно з цим у науковому дискурсі активно розвивається напрям, присвячений сталому розвитку економіки. Нові підходи у цьому контексті представлені в роботах Г. Калетник, Н. Козяр [6]. Проблематика інвестиційної привабливості аграрного сектору знайшла своє відображення у наукових роботах Ж. Гарбар [7], Я. Гонтарук [8], І. Купчук, Ю. Присяжнюк [9].

Незважаючи на значну кількість наукових праць, присвячених проблематиці управління інвестиційною діяльністю підприємств і забезпеченню сталого розвитку економіки, залишається актуальною потреба в подальшому дослідженні інтегрованих підходів до управління інвестиційними процесами в умовах сталого розвитку.

Метою дослідження є обґрунтування теоретико-методологічних засад формування інституційної архітектури управління інвестиційною діяльністю підприємств та визначення напрямів її розвитку в умовах трансформаційної економіки й підвищених ризиків зовнішнього середовища. У межах дослідження проведено аналіз сучасного стану інвестиційної діяльності підприємств, оцінено вплив інституційних чинників на ефективність і стабільність інвестиційних процесів, досліджено теоретико-методологічні підходи до формування інституційної архітектури, визначено концептуальні напрями її вдосконалення та сформульовано практичні рекомендації щодо підвищення інвестиційної привабливості та адаптивності підприємств у сучасних умовах економічної невизначеності.

Виклад основних результатів дослідження. Підтримка інвестиційно привабливих підприємств є важливим індикатором інституційної спроможності держави. У сучасному економічному дискурсі підприємство розглядається не лише як механізм генерації прибутку чи об'єкт оподаткування, а як стратегічний суб'єкт розвитку, здатний формувати інноваційний та інвестиційний потенціал національної економіки. Роль держави полягає у створенні сприятливого податкового середовища, впровадження пільгових фінансових інструментів, в побудові комплексної філософії партнерства між державою, приватним сектором і суспільством, що реалізується через інституційну архітектуру. Інституційна архітектура не обмежується набором формальних структур, вона формує цілісний, функціонально узгоджений і нормативно легітимний простір дії, у якому підприємство сприймається як активний суб'єкт стратегічного розвитку. У ширшому значенні, інституційна архітектура охоплює сукупність формальних правил, процедур і структур, а також неформалізованих норм і ціннісних орієнтирів, які визначають рамки поведінки економічних агентів і створюють умови для реалізації ними власного інноваційно-інвестиційного потенціалу.

Архітектура передбачає узгодження різних рівнів управління – від стратегічного, що включає національні агентства розвитку, банки реконструкції та урядові програми, до операційного, який охоплює місцеві офіси супроводу інвестора, громадські платформи взаємодії та цифрові кабінети підприємця. Такий багаторівневий підхід забезпечує не лише сприятливе інвестиційне середовище та стабільне залучення ресурсів, а й формує репутаційну стійкість держави як надійного партнера для бізнесу. Підтримка підприємницької діяльності повинна розглядатися як безперервний процес узгодження взаємодії між інституціями, нормативами, очікуваннями та ціннісними орієнтирами. «Протягом останніх десятиліть українська економіка переживає не лише трансформації правового та регуляторного полів, а й значні коливання рівня довіри між учасниками економічних відносин» [10]. Особливо у післякризові та поствоєнні періоди структура інституційного середовища піддається суттєвим змінам. Суспільні очікування трансформуються швидше, ніж інститути встигають адаптуватися, а підприємства, позбавлені

надійного правового захисту, змушені самостійно знаходити механізми підтримки стабільності та розвитку [11].

У цьому контексті у фокусі наукового дослідження має опинитися не формальна конфігурація інститутів, а характер їхньої взаємодії, репутаційна історія та ступінь внутрішньої узгодженості, що визначають

ефективність функціонування економічних агентів і здатність держави виступати надійним партнером у розвитку інвестиційно привабливого підприємництва. Для кращого розуміння структури інституційного середовища та взаємозв'язків між його ключовими елементами доцільно представити схематичну модель (рис. 1).

Рис. 1. Взаємозв'язок складових інституційного середовища

Джерело: [12]

Переходячи від теоретичних положень до практичної складової, розглянемо інвестиційну активність у зерновій сфері, яка є стратегічно важливою для України та водночас відображає реакцію підприємств на ринкові та інституційні виклики. Аналіз дозволяє виявити ключові тенденції інвестування, пріоритетні напрями та фактори, що впливають на ефективність інвестиційної діяльності. Інвестиційна активність у зерновому секторі України залишається високою навіть в умовах війни, адже агросектор є одним із ключових драйверів економіки та забезпечує понад 40% валютної виручки країни [13]. За даними аналітиків, аграрна сфера є одним із найбільш «інвестиційно активних» напрямів економіки [13]. Велика частка інвестицій – у сільгосптехніку (комбайни, трактори, GPS-системи) та в елеватори й логістику (зерносушарки, термінали) [13]. Також помітні інвестиції в іригацію та альтернативну енергетику на фермах. Водночас масштабні військові ризики у 2022–2024 рр. сповільнили довгострокові проєкти: будівництво елеваторів і нових виробничих комплексів продовжується, але темп капітальних вкладень зрівнюється. За оцінками експертів, очікується зростання інвестицій у переробку та експорто-орієнтовані напрями завдяки міжнародній підтримці та

реформам (наприклад, через Фонд відновлення України) [13].

Інвестиції помітно впливають на продуктивність зернових підприємств. Завдяки використанню новітньої техніки, нових сортів та технологій українські аграрії у 2021 р. зібрали рекордний в історії країни урожай – понад 106 млн тонн зернових та олійних культур [16]. Аналітики відзначали, що головними чинниками рекорду були саме «нові сорти і гібриди» та сучасна техніка.

За даними Держслужби статистики, обсяг капітальних інвестицій у сільське господарство 2024 року становив понад 45 млрд грн., або $\approx 12\%$ від загальнонаціональних вкладень [13], незважаючи на те, що сукупні інвестиції в агросектор істотно коливалися: 2019–2021 рр. становили сотні мільярдів гривень на рік, пік зафіксовано у 2022 р., а далі – значне зниження (в агровиробництві у 1-му півріччі 2025 р. уже залучено понад 29 млрд грн [14]).

Збільшення до 2022 р. пояснювалося розширенням виробничих площ та програмами відновлення, натомість у 2023–2024 рр. відбулося зниження через воєнні ризики. За даними аналітики, у першому півріччі 2025 р. капітальні інвестиції в сільське господарство

сягнули вже 29 млрд грн [14], причому більшість з них – у вирощування однорічних культур (зокрема зернових) [14].

Здебільшого інвестиції у зерновий сектор здійснюються коштом самофінансування аграрних підприємств і державних програм. Аналітики зазначають, що власні кошти агрокомпаній становлять понад 60% усіх капіталовкладень в АПК, до 15-20% забезпечується за рахунок державних кредитних програм («5-7-9%» та «Український гарантійний фонд»), а також запозичень [13]. Іноземні інвестори та донорські програми (IFC, EBRD, USAID) формують решту фінансових ресурсів аграрного капіталу. Зокрема, зовнішні інвестиції традиційно орієнтуються на агровиробництво. На початку

2020 р. підприємства, які спеціалізуються на вирощуванні однорічних культур, залучили понад 51% прямих інвестицій у аграрну сферу, тоді як на тваринництво близько 22% [15]. У 2024-2025 рр. структура іноземних капіталовкладень залишилася схожою: близько 45% рослинництво (переважно зернові та олійні культури), 15% – тваринництво, 20% – переробку сільгосппродукції, по 10% – в інфраструктуру та інновації [13], можна констатувати, що зерновий сектор утримує зацікавленість інвесторів через експортний потенціал і великі обсяги виробництва. Для наочного уявлення про стан інвестиційної активності у аграрному секторі доцільно звернутися до даних щодо капітальних вкладень підприємств (табл. 1).

Таблиця 1

Капітальні інвестиції в агросектор України (січень-червень 2025 р.)

Напрямок діяльності	Обсяг інвестицій, млрд грн.
Однорічні та дворічні культури (зернові, тощо)	21,9
Багаторічні культури	0,17
Тваринництво	5,7
Післяжнивна та допоміжна діяльність	1,1

Джерело: побудовано за даними [14]

З метою підвищення результативності інвестиційних процесів у зерновій сфері та посилення інституційної узгодженості між усіма учасниками інвестиційного середовища доцільним є формування системи цілеспрямованих рекомендацій, що враховують як внутрішні потреби підприємств, так і загальноекономічні виклики:

1. Посилення державної підтримки інвестиційних проєктів у стратегічних напрямках агровиробництва. Доцільним є розширення державних і регіональних програм співфінансування інвестицій у переробку зернової продукції, модернізацію техніко-технологічної бази, розвиток логістичної та елеваторної інфраструктури.

2. Розвиток інституційних механізмів партнерства між державою, банками та аграрними підприємствами. Запровадження регіональних агроінвестиційних хабів дозволить консолідувати зусилля учасників інвестиційного процесу, спростити доступ до фінансових ресурсів і підвищити прозорість взаємодії між інвесторами та органами влади.

3. Інституціоналізація системи страхування інвестиційних ризиків. З огляду на високу волатильність ринкових умов і військові загрози, необхідно створити національну систему страхування інвестицій у сільське господарство з державною та міжнародною підтримкою.

4. Оптимізація податкових та регуляторних стимулів для інвесторів. Доцільним є запровадження преференцій для підприємств, що інвестують у цифровізацію агровиробництва, інноваційні технології вирощування культур, енергозбереження та сталий розвиток.

5. Розвиток цифрової інфраструктури управління інвестиціями. Створення єдиного цифрового порталу інвестора забезпечить оперативний доступ до інформації про інвестиційні можливості, гранти, регіональні програми та спростить процедури подання

заявок і супроводу проєктів.

6. Формування регіональних інституцій підтримки інвестиційної діяльності. Пропонується створення мережі центрів супроводу інвестора при обласних військових адміністраціях або торгово-промислових палатах, які координуватимуть дії бізнесу, місцевої влади та фінансових структур.

7. Рационалізація використання власних фінансових ресурсів підприємств. Необхідно вдосконалити систему управлінського обліку та планування капітальних витрат, розробити інструменти моніторингу ефективності інвестицій, а також підтримувати проєкти з внутрішньої модернізації та енергетичної автономізації.

8. Інтенсифікація інвестицій у суміжні галузі аграрного виробництва. Стимулювати інвестування у біоенергетику, переробку відходів та виробництво біогазу, що дозволить підвищити енергетичну незалежність підприємств і посилити екологічну складову аграрної політики.

Висновки. У результаті проведеного дослідження встановлено, що інституційна архітектура управління інвестиційною діяльністю підприємств є ключовою детермінантою розвитку національної економіки. Вона інтегрує формальні й неформальні інститути, механізми координації, норми, правила та цінності, які визначають логіку інвестиційних процесів на макро-, мезо- та мікрорівнях. Аналіз інвестиційної активності у зерновій галузі свідчить, що, незважаючи на війну, підприємства демонструють високу самофінансову стійкість, інноваційність і здатність підтримувати виробничі потужності. Підвищення капіталовкладень у логістичну, енергетичну та технологічну інфраструктуру створює передумови для модернізації аграрного сектору та підсилення експортного потенціалу держави.

Подальші наукові дослідження доцільно

спрямувати на розроблення методологічного інструментарію оцінки інституційної узгодженості у системі управління інвестиційною діяльністю підприємств, формування інтегрального індексу інституційної ефективності інвестиційного середовища, який поєднував би економічні, правові, соціальні та репутаційні

складові, аналіз впливу цифрових технологій на архітектуру інвестиційного управління, зокрема в контексті функціонування електронних платформ, систем підтримки рішень і блокчейн-реєстрів інвестиційних проєктів.

Список використаних джерел:

1. Бушовська Л.Б. (2017). Управління інвестиційною діяльністю як важливий складник економічної безпеки підприємства. Економіка і суспільство, Вип. 11. С. 170–176. URL: https://economyandsociety.in.ua/journals/11_ukr/28.pdf
2. Замятіна Н.В. (2013). Теоретико-методичні засади управління інвестиційною діяльністю підприємства. Фінансовий простір, № 3(11). С. 138–142. URL: <https://share.google/TDf6MGfoMQyZUSSt69>
3. Каут О., Дунайчук С. (2018). Аналіз типових інвестиційних стратегій промислових підприємств. Інвестиції: практика та досвід, № 7. С. 20–24. URL: <http://www.investplan.com.ua/?op=1&z=6011&i=3>
4. Сімкова Т.О., Байда О.К. (2020). Формування системи управління інвестиційною діяльністю підприємства. Ефективна економіка, № 12. DOI: <https://doi.org/10.32702/2307-2105-2020.12.119>
5. Захаркін О.О. (2014). Порівняльна характеристика концепцій управління підприємством в системі його інноваційної діяльності. Вісник ЖДТУ. Економічні науки, № 4(70). С. 53–58. DOI: [https://doi.org/10.26642/jen-2014-4\(70\)-53-59](https://doi.org/10.26642/jen-2014-4(70)-53-59)
6. Калетнік Г.М., Козяр Н.О. (2020). Стратегічні підходи до інвестування аграрного сектору України в сучасних умовах розвитку АПК. Економіка АПК, № 12. С. 81–89. DOI: <https://doi.org/10.32317/2221-1055.202012081>
7. Гарбар Ж.В. (2020). Інноваційна складова експортного потенціалу переробних підприємств АПК. Slovak international scientific journal, No. 43. Vol. 2. Pp. 9–18. URL: <https://surl.lu/nzvzwa>
8. Гонтарук Я.В. (2019). Перспективні напрями розвитку переробних підприємств АПК в умовах інтеграції у світовий економічний простір. Економіка, фінанси, менеджмент : актуальні питання науки і практики, № 7(47). С. 122–133.
9. Купчук І.М., Гонтарук Я.В., Присяжнюк Ю.С. (2022). Перспективи підвищення рівня енергетичної автономії переробних підприємств АПК України за рахунок виробництва біогазу. Техніка, енергетика, транспорт АПК, № 3(118). С. 59–73. DOI: <https://doi.org/10.37128/2520-6168-2022-3-8>
10. Гриценко А.А. (2004). Інституційна архітектура бюджетно-монетарного простору. Наукові праці НДФІ, № 6(29). URL: <https://npndfi.org.ua/docs/2004/06/13.pdf>
11. Непочатенко В.О., Гришова І.Ю. (2013). Вплив інституціональної структури на розвиток інноваційно-інвестиційної діяльності підприємств. Економіка: реалії часу, № 2(7). С. 47–51. <http://lib.udau.edu.ua/handle/123456789/1464>
12. Матвієвський Н.А. (2024). Інституційні засади підтримки розвитку інвестиційно привабливих підприємств національної економіки Наукові записки Львівського університету бізнесу та права. Серія економічна. Серія юридична, Вип. 43. С. 363. DOI: <https://doi.org/10.5281/zenodo.15477009>
13. Капітальні інвестиції в агросектор України: динаміка та структура. InVenture. URL: <https://surl.li/bdsgqh>
14. В АПК України за пів року залучили 29 млрд грн капітальних інвестицій. (2025). AgroPortal. URL: <https://surl.li/upyxjx>
15. В Україні названо області-лідери з інвестицій в аграрний сектор. (2020). AgroNews.ua/. URL: <https://surl.li/igsbzz>
16. Рекордний 2021 – більше 100 млн т врожаю. Можемо звикати до «сотки» чи це виняток. (2022). Latifundist. URL: <https://surl.li/bhbjmc>

References:

1. Bushovska, L.B. (2017). Upravlinnia investytsiynoyu diyalnistiu yak vazhlyvyi skladnyk ekonomichnoi bezpeky pidpriemstva [Investment management as an important component of the economic security of an enterprise]. Economy and Society, Vol. 11. Pp. 170–176. Retrieved from: https://economyandsociety.in.ua/journals/11_ukr/28.pdf [in Ukrainian].
2. Zamiatina, N.V. (2013). Teoretyko-metodychni zasady upravlinnia investytsiynoyu diyalnistiu pidpriemstva [Theoretical and methodological principles of managing the investment activities of an enterprise]. Financial Space, No. 3(11). Pp. 138–142. Retrieved from: <https://share.google/TDf6MGfoMQyZUSSt69> [in Ukrainian].
3. Kaut, O., & Dunaychuk, S. (2018). Analiz typovykh investytsiynykh stratehii promyslovykh pidpriemstv [Analysis of typical investment strategies of industrial enterprises]. Investments: practice and experience, No. 7. Pp. 20–24. Retrieved from: <http://www.investplan.com.ua/?op=1&z=6011&i=3> [in Ukrainian].
4. Simkova, T.O., & Baida, O.K. (2020). Formuvannia systemy upravlinnia investytsiynoyu diyalnistiu pidpriemstva [Formation of a system for managing the investment activities of an enterprise]. Effective Economy,

No. 12. DOI: <https://doi.org/10.32702/2307-2105-2020.12.119> [in Ukrainian].

5. Zakharkin, O.O. (2014). Porivnialna kharakterystyka kontseptsii upravlinnia pidpriemstvom v systemi ioho innovatsiinoi diyalnosti [Comparative characteristics of enterprise management concepts in the system of its innovative activity]. Bulletin of ZhDTU. Economic Sciences, No. 4(70). Pp. 53-58. DOI: [https://doi.org/10.26642/jen-2014-4\(70\)-53-59](https://doi.org/10.26642/jen-2014-4(70)-53-59) [in Ukrainian].

6. Kaletnik, H.M., & Koziar, N.O. (2020). Stratehichni pidkhody do investuvannia aharnoho sektoru Ukrainy v suchasnykh umovakh rozvytku APK [Strategic approaches to investing in the agricultural sector of Ukraine in modern conditions of the development of the agricultural complex]. Economics of the Agricultural Complex, No. 12. Pp. 81-89. DOI: <https://doi.org/10.32317/2221-1055.202012081> [in Ukrainian].

7. Harbar, Zh.V. (2020). Innovatsiina skladova eksportnoho potentsialu pererobnykh pidpriemstv APK [Innovative component of the export potential of processing enterprises of the agro-industrial complex]. Slovak international scientific journal, No. 43. Vol. 2. Pp. 9-18. Retrieved from: <https://surl.li/nzvzoa>

8. Hontaruk, Ya.V. (2019). Perspektyvni napriamy rozvytku pererobnykh pidpriemstv APK v umovakh intehtatsii u svitovyi ekonomichnyi prostir [Promising directions of development of processing enterprises of the agricultural complex in the conditions of integration into the world economic space]. Economics, Finance, Management: Current Issues of Science and Practice, No. 7(47). Pp. 122-133. [in Ukrainian].

9. Kupchuk, I.M., Hontaruk, Ya.V., & Prisyazhniuk, Yu.S. (2022). Perspektivy pidvyshchennia rivnia enerhetychnoi avtonomii pererobnykh pidpriemstv APK Ukrainy za rakhunok vyrobnytstva biohazu [Prospects for increasing the level of energy autonomy of processing enterprises of the Ukrainian agro-industrial complex through biogas production]. Engineering, Energy, Transport of the Agricultural Complex, No. 3(118). Pp. 59-73. DOI: <https://doi.org/10.37128/2520-6168-2022-3-8> [in Ukrainian].

10. Hrytsenko, A.A. (2004). Instytutysiina arkhitektonika biudzhethno-monetarnoho prostoru [Institutional architecture of the fiscal and monetary space]. Scientific works of the National Finance Institute, No. 6(29). Retrieved from: <https://npndfi.org.ua/docs/2004/06/13.pdf> [in Ukrainian].

11. Hryshova, I.Yu., & Nepochatenko, V.O. (2013). Vplyv instytutysiinalnoi struktury na rozvytok innovatsiino-investytsiinoi diyalnosti pidpriemstv [The influence of institutional structure on the development of innovation and investment activities of enterprises]. Economics: realities of the time, No. 2(7). Pp. 47-51. Retrieved from: <http://lib.udau.edu.ua/handle/123456789/1464> [in Ukrainian].

12. Matviievskyyi, N.A. (2024). Instytutysiini zasady pidtrymky rozvytku investytsiino-pryvablyvykh pidpriemstv natsionalnoi ekonomiky [Institutional principles of supporting the development of investment-attractive enterprises of the national economy]. Scientific notes of the Lviv University of Business and Law. Economic series. Legal series, Iss. 43. Pp. 363. DOI: <https://doi.org/10.5281/zenodo.15477009> [in Ukrainian].

13. Kapitalni investytsii v ahraryi sektor Ukrainy: dynamika ta struktura [Capital investments in the agricultural sector of Ukraine: dynamics and structure]. (n.d.). InVenture. Retrieved from: <https://surl.li/bdsgqh> [in Ukrainian].

14. V APK Ukrainy za piv roku zaluchyly 29 mlrd hm kapitalnykh investytsii [29 billion UAH of capital investments attracted in the agro-industrial complex of Ukraine over half a year]. (2025). AgroPortal. Retrieved from: <https://surl.li/upyxjx> [in Ukrainian].

15. V Ukraini nazvano oblasti-lidery z investytsii v ahraryi sektor [The regions-leaders in agricultural investments in Ukraine]. (2020). AgroNews.ua. Retrieved from: <https://surl.li/igsbzz> [in Ukrainian].

16. Rekordnyi 2021 – bilshe 100 mln t vrozhaiu. Mozhemo zvykaty do «sotky» chy tse vyniatok [Record 2021 – over 100 million tons of harvest. Should we get used to «the hundred» or is it an exception?]. (2022). Latifundist. Retrieved from: <https://surl.li/bhbjmc> [in Ukrainian].

Дата надходження статті: 23.10.2025 р.

Дата прийняття статті до друку: 10.11.2025 р.